

LA DEMOGRAFIA DE VALLCLARA A L'EDAT MODERNA

Valentí GUAL VILA

INTRODUCCIÓ

En el present article analitzarem l'evolució secular i decennal de les principals variables demogràfiques a Vallclara durant l'Edat Moderna. En primer terme, centrarem l'estudi en el moviment decennal de baptismes, defuncions i matrimonis i en el balanç natural resultant. Segonament, tractarem l'estacionalitat a què es veien subjectes els principals esdeveniments demogràfics. Advertim que els resultats globals són consultables al llibre *Homes i Estacions* coeditat pel Centre d'Estudis i l'Associació Cultural Alt Gaià, fet que ens estalviarà de realitzar comentaris comparatius.

El pintoresc poblet de les Muntanyes de Prades conserva part del seu fons parroquial a l'Arxiu del Bisbat de Tarragona -tots els sacramentaris que abasten fins el 1603- i la majoria a l'Arxiu Parroquial de Vilanova de Prades.

EVOLUCIÓ DELS BAPTISMES

Disposem de partides de baptismes dels anys 1535 a 1541, del 1542, del 1553 i del 1559. Són una cinquantena d'actes pretridentines inscrites en un registre de pèssima qualitat, on els encavalcaments cronològics i els silencis documentals són moneda de canvi corrent. A cops, manca la data; a vegades, el nom de la mare; segons com, l'any. Tot i tenir-les extractades no en farem ús. Ens estimem més gaudir d'una bona claredat expositiva.

La sèrie de baptismes mereixedora de tal nom arrenca del 1567 i arriba fins el 1815, quan tanquem el nostre estudi. Del 1567 al 1570 foren batejats 22 infants; del 1571 al 1580, 60; del 1581 al 1587, 29 -manquen les partides del trienni 1588-1590-; i del 1591 al 1600, 55. Tot plegat, només retenim un parell de dècades íntegres, molt poca cosa per poder parlar de tendències, encara que cal recordar els 2 totals decennals: 60 i 55.

El segle XVII al complet aporta:

Quadre I. Moviment decennal dels baptismes. Vallclara (1601-1700)

Decenni	Nombre de baptismes
1601-1610	40
1611-1620	58
1621-1630	69
1631-1640	66
1641-1650	55
1651-1660	47
1661-1670	61
1671-1680	52
1681-1690	71
1691-1700	74
Total	593

Vora 6 baptismes a l'any de mitjana i prou igualitàriament repartits entre les dues meitats de centúria: 288 a la primera i 305 a la segona.

Després del baix valor baptismal del decenni 1601-1610, s'enceta una etapa de recuperació de la variable que arriba fins el 1630. A la dècada 1631-1640 té lloc una petita reculada, accentuada notablement

en l'època de la Guerra dels Segadors i persistent, i encara més profunda, del 1651 al 1660, quan els valors retornen a xifres no massa allunyades de les d'inicis de segle. Del 1661 al 1680, s'estén un vicenni amb valors oscil·lants, mentre que del 1681 al 1700 la recuperació sembla imparabile. Si assignem el número índex 100 a 40 -dada del 1601-1610-, obtenim 185 per 75 -dada del 1691-1700-. De tota manera, la xifra inicial és anormalment baixa i potser desvirtua un xic la tendència.

El moviment decennal dels baptismes al segle XVIII fou:

Quadre II. Moviment decennal dels baptismes. Vallclara (1701-1800)

Decenni	Nombre de baptismes
1701-1710	81
1711-1720	82
1721-1730	71
1731-1740	58
1741-1750	69
1751-1760	71
1761-1770	67
1771-1780	96
1781-1790	105
1791-1800	112
Total	812

Més de 8 baptismes a l'any de mitjana contra els 6, encara no, del segle XVII. Primera dada il·lustrativa. En canvi, els números índex només salten de 100 a 138 ja que el punt de sortida és molt més alt que el de la dissetena centúria.

Del 1701 al 1720, l'estabilitat dels valors i el salt endavant operat respecte finals segle XVII són les notes dominants. Però, llavors, la demografia vallclarenca defalleix per un espai de 50 anys. Així de clar. Del 1721 al 1770 els valors mitjans romanen congelats en la setantena de cerimònies baptismals. Des del 1771 té lloc, però, un esclat vital impressionant: 96, 105, 112. Aquesta és la demostració.

Tot plegat, a la primera meitat del segle XVIII reben les aigües 361 nadons -44,46%- i a la segona 451 -55,54%-. La diferència respecte al segle XVII també s'ha vist eixamplada.

I, a més, el creixement no es frena: del 1801 al 1810 hom celebra 133 baptismes, i del 1811 al 1815 l'avenç encara sembla més incontestable: 75 baptismes poden projectar-se sobre 150.

EVOLUCIÓ DE LES DEFUNCIONS

Disposem d'un obituari de Vallclara del 1426 al 1469. Va merèixer la nostra atenció en un article publicat amb Jaume Felip als *Quaderns d'Història Tarraconense*. Les defuncions anotades reprenen el novembre del 1500, tot i que no és gens fàcil establir la nòmina dels òbits de Vallclara al llarg del segle XVI. La sèrie anteriorment esmentada acaba el 1518. La següent comença el 20 d'agost del 1522 i continua sense buits remarcables o fàcilment deduïbles fins el 1553. Del 1522 al 1534, el mossèn només va inscriure les defuncions de cossos. Entre els anys 1535 i 1540 és clar que el rector anotà també els albats, car explicita el terme. Del 1540 al 1553, els capellans inscriuen sota la fórmula inconcreta de "fill de" i no sabem si la partida és referida a un menut o a un fadrí o donzella. Des de juliol del 1553 fins agost del 1559 l'obituari resta silenciós. A partir de la darrera data no ofereix cap altre buit fins el 1815. No és estrany trobar desordres cronològics: en acabar el plec del 1518 hi ha dues partides del 1531 i una del 1534, posem per cas.

De tot el conjunt de defuncions de l'etapa 1500 a 1566 ens acontentarem simplement en donar extracte de les principals crisis de mortalitat detectables. Són localitzables el 1502 (6 òbits), 1509 (8), 1511 (5), 1528 (5), 1529 (7) i 1540 (7).

Amatents ja a l'època en què coincideixen baptismes i defuncions, podem referir que del 1561 al 1570 moriren 27 adults; del 1571 al 1580, 34; del 1581 al 1590, 17; i del 1591 al 1600, 33. Un total de 111 defuncions, totes d'adults, en 40 anys.

Pel que fa al segle XVII oferim el quadre III, no sense recordar que disposem de les defuncions d'albats des de 1631 en endavant:

Quadre III. Moviment decennal de les defuncions. Vallclara (1601-1700)

Decenni	Nombre albats	% s/total	Nombre cossos	Total
1601-1610	-- --	-- --	21	21
1611-1620	-- --	-- --	27	27
1621-1630	-- --	-- --	41	41

1631-1640	23	43,40	30	53
1641-1650	21	33,33	42	63
1651-1660	12	38,71	19	31
1661-1670	20	55,55	16	36
1671-1680	10	31,25	22	32
1681-1690	25	52,08	23	48
1691-1700	35	56,45	27	62
Total	146		268	414

El percentatge de defuncions d'albats sobre el total en el període 1631-1700 és 44,92 ($=146/325 \times 100$). Podem observar com del 1641 al 1660 i del 1671 al 1680 aquesta mitjana se situa clarament per sota com també ho fa, en menor mesura, del 1631 al 1640. És al darrer decenni del segle XVII quan les defuncions de menuts cobren gran importància percentual.

Del 1601 al 1630, la mortalitat de cossos no para de créixer. En el darrer decenni d'aquest trentenni obté un valor que no serà superat fins el 1641-1650 i només per u. Del 1631 al 1640 hi haurà hagut un petit retrocés.

A la segona meitat de la centúria els òbits d'adults presenten una tònica d'estabilitat a l'alça ben evident i podem dir que mostren un creixement moderat. Serà l'aportació dels albats la que marcarà les flexions a la corba.

Cal considerar, en darrer lloc, que a la primera meitat de segle foren soterrats 161 cossos i només 197 a la segona. Aquestes dades s'expressen a favor de la major benignitat de la segona etapa.

Pel que fa al segle XVIII, detallem:

Quadre IV. Moviment decennal de les defuncions. Vallclara (1701-1800)

Decenni	Nombre albats	% s/total	Nombre cossos	Total
1701-1710	42	50,60	41	83
1711-1720	23	54,76	19	42
1721-1730	23	48,94	24	47
1731-1740	19	44,19	24	43
1741-1750	36	48,65	38	74
1751-1760	10	28,57	25	35
1761-1770	27	52,94	24	51

1771-1780	26	52,00	24	50
1781-1790	34	47,22	38	72
1791-1800	47	60,26	31	78
Totals	286	49,74	289	575

Dues meitats de segle amb un comportament gairebé idèntic en xifres absolutes: 143 òbits d'albats a la primera i 143 a la segona; 146 decessos de cossos a la primera i 143 a la segona. Un percentatge de mortalitat infantil que assoleix quasi a la perfecció la meitat del total. Aquests són els primers comentaris.

A més: una primera dècada amb una xifra de mortalitat total molt alta -depassa en 20 la del 1641-1650 i en 21 la del 1691-1700-, seguida d'un trentenni d'estabilitat en les xifres totals -1711 a 1740-. Del 1741 al 1750 es desferma un altre atac considerable de la mort, d'una magnitud comparable a la d'inicis de segle. Del 1751 al 1760 les dades són baixes i del 1761 al 1780, molt estables. El mateix s'esdevé, però amb valors més alts -com ara els de mitjan segle- amb el darrer vicenni del segle XVIII. Sorpren el baix percentatge assolit per la mortalitat infantil del 1751 al 1769. La resta de tants per cents decennals no s'aparta significativament de la mitjana.

Del 1801 al 1810 Vallclara patí de valent. Hem comptat 116 actes dedefunció, 55 de les quals -47,41% d'albats. La crisi és, en valors absoluts, la més important de l'època sotmesa a estudi. Mentre, del 1811 al 1815 finaren 18 albats -36%- i 32 cossos. Un total de 50 òbits.

EVOLUCIÓ DELS MATRIMONIS

A diferència de baptismes i de defuncions, el registre de matrimonis de Vallclara no arrenca fins el 1599. És, doncs, tardà. Recull 2 cerimònies aquell any i 5 el 1600.

Per al segle XVII:

Quadre V: Moviment decennal dels matrimonis. Vallclara (1601-1700)

Decenni	Nombre matrimonis
1601-1610	11
1611-1620	9

1621-1630	15
1631-1640	17
1641-1650	16
1651-1660	14
1661-1670	12
1671-1680	11
1681-1690	19
1691-1700	13
Total.	137

Del total de 137 matrimonis, 68 tingueren lloc a la primera meitat de segle i 69 a la segona. Domina la igualtat, doncs. I, a més, hi ha molt poca cosa a comentar en un moviment decennal que presenta unes oscil·lacions molt minses. Cal retenir, potser, el mínim decennal del 1611-1620 i el màxim del 1681-1690.

Donem un repàs al segle XVIII:

Quadre VI. Moviment decennal dels matrimonis. Vallclara (1701-1800)

Decenni	Nombre de matrimonis
1701-1710 18
1711-1720 17
1721-1730 13
1731-1740 24
1741-1750 15
1751-1760 13
1761-1770 14
1771-1780 21
1781-1790 19
1791-1800 13
Total. 167

Un conjunt de 167 matrimonis, 30 més que al segle XVII. D'altra banda, 87 a la primera meitat i 80 a la segona. Tots els valors situats entre 13 -que obtenen 3 dècades diferents- i 24 -el 1731-1740-. Els valors

decennals de finals de centúria. no semblen estar en condicions de permetre l'augment demogràfic que, sens dubte, es produí: no alcen el vol de manera proporcional amb els baptismes. Cal pensar, doncs, en la celebració d'unions en els centres propers i en el pas posterior al poble per part de les noves parelles.

Del 1801 al 1810 foren festejades 27 bodes i del 1811 al 1815, 24. El valor del quinquenni és alt i l'únic que trenca la tònica fins ara exposada d'estabilitat.

EVOLUCIÓ DEL CREIXEMENT VEGETATIU

El començarem a avaluar des de l'any 1567 i fins el 1815, ja que no és fins la primera data que disposem de baptismes i de defuncions alhora.

Del 1567 al 1570, Vallclara guanyà 10 habitants. Del 1571 al 1580, 26. Del 1581 al 1590, 12. Del 1591 al 1600, 22. Ara bé, cal tenir en compte les mancances de la sèrie baptismal del 1587 al 1590 i alguns buits de la d'òbits del 1585 al 1588. A més, els albats mai figuren inscrits. L'escreix favorable de 70 pobladors en aquell darrer terç del segle XVI, segurament es veuria anul·lat per les defuncions de menuts, si tenim en compte que finaren 96 adults i que la xifra d'infants traspassats no podia quedar massa enrera. Els anys 1583 (-3) i 1585 (-5) foren negatius.

Pel que fa al segle XVII:

*Quadre VI. Moviment decennal del creixement vegetatiu.
Vallclara (1601-1700)*

Decenni	Creixement vegetatiu
1601-1610	19
1611-1620	31
1621-1630	28
1631-1640	13
1641-1650	-8
1651-1660	16
1661-1670	25
1671-1680	20

1681-1690	23
1691-1700	12
Total.	179

Un conjunt de 179 habitants de guany que, en primer lloc, s'han de veure retallats en l'etapa 1601-1630. Llavors és quan moriren 69 adults i havien d'haver-ho fet un nombre semblant d'albats, just quan el guany és de 78 habitants. Per tant, l'escreix s'hauria vist anorreat o quasi. I del 1631 al 1650, ja amb els òbits de menuts inscrits, la situació pintava negra, amb només 5 habitants de ròssec positiu. Tot plegat, la primera meitat del segle XVII no degué aportar gran cosa de bo al poblament vallclari. A la segona part del segle XVII, Vallclara guanyà vora 100 habitants i, a més, repartí els beneficis de forma força equitativa entre els diversos decennis. Tot anava més bé, segurament.

Als primers 50 anys de la dissetena centúria detallem 13 anys negatius: 1605 (-1), 1623 (-1), 1628 (-1), 1629 (-3), 1632 (-1), 1636 (-4), 1637 (-1), 1642 (-4), 1643 (-7), 1644 (-3), 1647 (-2), 1648 (-4) i 1649 (-2). Cal parar esment a la sèrie d'anyades defectives localitzable a la dècada dels 40, en temps de Guerra secessionista. A més, tenim 3 anys neutres: 1609, 1619 i 1634.

Del 1651 al 1700, obtenim, de defectius: 1653 (-2), 1656 (-3), 1658 (-1), 1670 (-1), 1680 (-1), 1684 (-3), 1688 (-1) i 1691 (-3). Un conjunt de 8 anys negatius contra els 13 de la primera part del segle. I de neutres: 1652, 1655, 1661, 1695, 1697 i 1698. Les bases per al creixement eren majors a la segona part de la centúria que a la primera.

Anem pel segle XVIII:

*Quadre VIII. Moviment decennal del creixement vegetatiu.
Vallclara (1701-1800)*

Decenni	Creixement vegetatiu
1701-1710	-2
1711-1720	40
1721-1730	24
1731-1740	15
1741-1750	-5
1751-1760	36

1761-1770	16
1771-1780	46
1781-1790	33
1791-1800	34
Total	237

Així, 237 habitants d'escreix al segle XVIII, contra 179 del segle XVII, fent salvetat dels òbits de menuts.

Escrivíem al voltant de les possibilitats d'una alça poblacional i aquesta s'esdevingué, certament. Però no sense alts i baixos. A la dècada amb ròssec negatiu tradicional -1701-1710-, l'acompanya la de 1741-1750.

Del 1711 al 1720, el guany és considerable i només serà superat pel del decenni 1771-1780. Del 1721 al 1740, la demografia vallclarenca sembla esllanguida: els escreixos són minsos i recorden més els del segle XVII. Amb la ruptura de mitjan segle podem veure encetar una nova etapa que coincideix amb la segona meitat del segle XVIII; cap decenni negatiu i 165 habitants de guany. Un comportament poblacional impensable cent anys abans. A més, avaluem un increment molt estable, pels volts de la trentena llarga de moradors per decenni, excepció feta d'una dècada -la dels 70- més fluixa.

Retenim la relació d'anys negatius de la primera meitat del segle XVIII: 1706 (-1), 1707 (-12), 1708 (-1), 1709 (-5), 1725 (-5), 1728 (-1), 1731 (-4), 1732 (-2), 1741 (-5), 1748 (-3), 1749 (-10) i 1750 (-3). Són 12 anys amb superioritat de les defuncions sobre els baptismes: 4 s'escolen el 1706-1709 i 3 el 1748-1750. Són lapses curulls de dificultats. D'anys d'equilibri: 1702, 1719, 1737 i 1744.

A la segona meitat: 1761 (-1), 1764 (-2), 1767 (-6), 1779 (-5), 1781 (-2), 1791 (-3), 1793 (-1) i 1797 (-8). Només 8 contra els 12 de la primera mitja centúria. Encara, 3 a la dècada dels 60 i 3 més a la dels 90. L'atac de la pigota el 1781 i el 1797. Neutres: 1753 i 1798.

Del 1801 al 1810, Vallclara guanyà 17 habitants, tot i que el 1809 presentà un balanç negatiu de 21 pèrdues humanes, amb molt el més important de tota l'etapa estudiada -1567 a 1815-. Però també el 1805 (-1) i el 1807 (-2) resultaren desfavorables.

En el darrer lustre analitzat -1811-1815- no podem documentar cap anyada defectiva. Vallclara es féu escàpol de la crisi, prou estesa geogràficament, del 1812. Comptem 25 habitants d'escreix favorable.

MOVIMENT ESTACIONAL DE BAPTISMES I DE CONCEPCIONS

Per tal de conèixer el moviment mensual dels baptismes i de les concepcions de la parròquia de Vallclara al llarg de l'Edat Moderna efectuarem 2 taules. La primera recollirà l'evolució estacional de les variables des del 1567 fins el 1700 i la segona del 1701 al 1815.

En la primera etapa patim 6 indeterminacions: 1578, 1599, 1600, 1650 i 1651 -2-. A la segona, cap.

En primer lloc:

Quadre I. Moviment estacional de baptismes i de concepcions. Vallclara (1567-1700)

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Ttl.
Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Gn.	Fb.	Mç.	
73	77	86	75	57	47	53	42	73	64	52	54	=753
2,35	2,73	2,77	2,5	1,84	1,57	1,71	1,35	2,43	2,06	1,73	1,74	
114	132	134	121	89	76	83	65	118	100	84	84	

Determinem un màxim de baptismes al mes de març, seguit ben a prop pel febrer. L'època més bona de l'any abasta tot l'hivern, l'abril i el setembre. El mínim és ben marcat i el col·loquem al mes d'agost, en ple estiu. Mentre a l'hivern tenen lloc el 31,34% dels infantaments, a l'estiu només s'operen el 22,31%. Resulta un màxim de concepcions al juny i un mínim al novembre. El tradicional màxim de primavera i el punt baix de tardor.

Al segle XVIII i els primers quinze anys del XIX

Quadre II. Moviment estacional de baptismes i de concepcions. Vallclara (1701-1815)

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Ttl.
Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Gn.	Fb.	Mç.	
83	85	114	107	88	70	77	62	89	92	63	90	=1.020
2,68	3,01	3,68	3,57	2,84	2,33	2,48	2,0	2,97	2,97	2,1	2,90	
96	108	132	128	102	83	89	72	106	106	75	104	

Persisteix el punt àlgid al mes de març, seguit, ara, de l'abril. També repeteix el mínim d'agost, ara quasi encalçat per un d'atípic situat al mes de novembre. Cal observar com 7 de les 12 mesades es col·loquen per damunt del valor proporcional que els correspondria.

Tot plegat, hi ha repetició dels màxims de baptismes en hivern i dels mínims en l'estiu. L'hivern abasta el 27,65%. Les diferències percentuals s'han vist reduïdes. la primavera recull el 25,98% i la tardor el 24,02%. Evidentment, hi ha incidència del màxim de concepcions en juny i el mínim en novembre.

MOVIMENT ESTACIONAL DE LES DEFUNCIONS DE COSSOS I D'ALBATS

Avaluem en primer terme el moviment mensual de les defuncions d'albats esdevingudes al segle XVII i anotades pel rector:

Quadre III. Moviment estacional dels òbits d'albats. Vallclara (1631-1700)

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Tll.
14	9	7	8	9	7	13	12	23	18	13	9	=142

No podem avaluar 4 casos -1669, 1676 i 1686 (2) - per defecte de la font documental.

Detallarem un màxim de decessos de menuts en setembre, seguit d'octubre. Cal parar esment a l'alt valor de gener, mentre que el març comparteix mínim amb el juny. L'agrupació mensual en estacions llença un domini de l'estiu -33,80% dels casos- i un mínim a la primavera -16,90%-. La tardor avantatja l'hivern: 28,17% contra 21,13%.

Donem, ara, notícia del segle XVIII i els primers quinze anys del XIX. Plau dir que no sofrim indeterminacions:

Quadre IV. Moviment estacional dels òbits d'albats. Vallclara (1701-1815)

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Tll.
34	22	18	35	14	22	43	65	35	27	25	19	=359

El màxim és marcadament estiuenc i se situa al mes d'agost, continuat de juliol. El mínim ha estat desplaçat de març a maig, tot i que aquell encara serva un valor baix. La concentració de les defuncions de menuts en període de calor és forta -39,83% dels casos-. La resta d'estacions abasten tants per cent no massa diferenciats: 20,61 l'hivern, 19,78% la primavera i també 19,78 la tardor.

Pel que fa als òbits d'adults fem arrencar l'anàlisi de l'any 1560. La taula que recull el moviment estacional fins el 1700 conté 6 indeterminacions: 3 del 1560 al 1600, 2 del 1601 al 1650 i 1 del 1651 al 1700. És:

Quadre V. Moviment estacional dels òbits de cossos.

Vallclara (1560-1700)

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Ttl.
34	22	28	32	35	20	34	28	39	38	29	34	=373

Un punt àlgid de defuncions de cossos centrat al mes de setembre i un mínim primaveral -juny-, seguit d'un altre d'hivernal -febrer-. De fet, del 1560 al 1700, van morir el mateix nombre de vallclarins a l'estiu que a la tardor -101 en cada estació, el 27,08% cada cop- i molts pocs més en primavera -87, 23,32%- que en hivern -84, 22,52%-.

Obtenim, una vegada més, una amplitud molt escassa de l'interval percentual -4,5 punts-. És fora de dubte la gran dispersió de la mortalitat adulta al llarg de l'any.

Del 1701 al 1815, amb un cas fora d'observació:

Quadre VI. Moviment estacional dels òbits de cossos.

Vallclara (1701-1815).

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Ttl.
37	22	29	32	31	27	21	32	44	32	31	43	=381

El punt màxim és al setembre, quasi igualat, en valors absoluts, pel desembre. El mínim se situa en ple estiu, seguit de febrer. En comparació amb el segle XVII i els darrers quaranta anys del XVI, repeteix el màxim i es mou un mes el mínim. El febrer mostra, tant al quadre V com al VI, un escàs relleu.

Per estacions: màxim a la tardor -27,82%- i mínim a l'hivern -23,10%. Més defuncions de cossos a l'estiu -25,46%- que a la primavera -23,62%- però similitud òbvia entre els diversos tants per cents que no oscil·len més enllà de 4,7 punts.

MOVIMENT ESTACIONAL DELS MATRIMONIS

Les noces celebrades entre el 1599 i el 1700 resulten en un moviment mensual com aquest:

Quadre VII. Moviment mensual dels matrimonis. Vallclara (1599-1700)

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Ttl.
8	21	10	13	19	15	7	8	10	12	13	8	=144

Un màxim ben marcat de bodes abans dels rigors quaresmals i un mínim en temporada de batuda. Ull, també, als baixos valors del trimestre gener-agost-desembre.

El màxim estacional es situa a la primavera, amb gairebé una tercera part del total d'unions matrimonials -32,64%- i el mínim a l'estiu -17,36%- Observeu que primavera i estiu abasten la meitat exacta de les observacions però que ho fan de forma diversa. L'hivern -27,08% supera a la tardor -22,92- de manera apreciable.

Del 1701 al 1815:

Quadre VIII. Moviment estacional dels matrimonis. Vallclara (1701-1815)

Gen.	Fb.	Mç.	Ab.	Mg.	Jy.	Jl.	Ag.	St.	Oc.	Nv.	Ds.	Ttl.
19	37	11	19	21	18	10	11	22	16	15	19	=218

Repetició de màxim -febrer- i de mínim -juliol-. Persisteix el baix valor d'agost, ara igualat pel mes de Quaresma -març-. Tant màxim com mínim destaquen amb força.

L'hivern -30,72% guanya la partida a la primavera -26,61% en els percentatges estacionals. La tardor -22,94%- va per davant de l'estiu -19,73%- que, com quasi sempre, recull el mínim. El màxim de febrer pot trobar explicació en la proximitat de la Quaresma i en ser època de Carnestoltes. El mínim de juliol té una explicació que ha de ser cercada en el calendari agrícola imperant.